

KISLAP

NAGYAPA SZÉKÉBEN. (lásd 155. l.)

TAVASZI KÉP,

— A „KIS LAP“ olvasóinak írta DALMADY GYÖZŐ. —
(Képpel a 152. és 153. l.)

Kér kicsike gyermek
Föl sem tűnik néha;
Pedig jók és szépek!
Nem is sirtak még ma.

A fiu a völgyben
Pillangókat kerget,
A kis leány meg ott ül
Játékai mellett.

Virágról a lepke
Más virágra száll át;
A virágok szépek,
Keblöket kitárják.
Gyors a fiu lába,
Fáradást nem érez,
Árok túske, — mindegy!
A lepke övé lesz.

Egy bokorhoz ér most.
A szemei égnek,
Kalapját föltartja
Lábujjhegyen lépked.
Egy mozdulat . . . és a
Kalapot lecsapja,
A gondatlan lepke
Ott szorul alatta.

Van öröm! A lányka
Elhányja babáit.
Enyim a pillangó!
Követeli váltig.
Nem adom! nem adom!
A fiu kiáltja;
De mégis odadja,
Bár nagyon vigyázva.

Aranyos pillangó,
Ne félj tőlem kérlek;
Elviszlek anyámnak,
Majd megörül néked!
Igy beszél a lányka . . .
Egyszerre ni! vége!
Kirepül kezéből,
Nem is veszi észre.

No de nem tesz semmit,
Lesz helyette másik!
Eleven a fiu,
Nem haboz sokáig.
És régen tuljárna
Árkon bokron ismét,
Ha ujjongó hangok
Vissza nem térítnék.

A patak mentében
Nefelegtsek állnak,
Tapsol a leányka,
S szedi bokrétának.
A szedett virágból
Koszoru lesz végre . . .
Jaj be nagyon illik
Ép az ő fejére!

Lenn a forrás alján
Az ég boltja kéklík,
Gyermekek a partról
Gyönyörködve nézik.
S im a derült égből,
Oly közel hozzájuk:
Mintha két kis angyal
Mosolyogna rájuk.

A SZALMASZÁL, A PARÁZS ÉS A BABSZEM.

E kedves kis mesét a következő sorok
kapcsában vettük.

Visegrád, 1871 majus 17-én.

Kedves Forgó bácsi!

Nekem annyi örömet szereznek azok,
a kik az én kedves „Kis Lap”-omba azokat
a szép dolgokat írják, hogy nem adnám sokért,
ha ezt az örömet én is megszerezhetném mások-
nak az által, hogy ha kedves Forgó bácsi ezt
a kis mesét kiadná.

Maradok teljes tisztelettel

L. KLÁRIKA.

Szívesen kiadom a sikerült fordítást és
magam is kívánom, hogy teljék benne nagy
kedve a kis olvasóknak.

JÁNOS BÁCSI.

EGY KIS faluban lakott egy szegény
öreg nénémasszony, a ki a kertben
egy tál babot szedett, hogy azt meg-
főzze vacsoráira. A tűzhelyen azonnal
tűzet is rakott és hogy annál hamarabb
égjen, egy marék szalmával gyujtot alája.
Hogy a babot a fazékba öntötte, egyszerre
észrevétlenül félreesett s a padlón fekvő
szalmaszál mellé gurult; nemsokára egy
darab égő parázs ugrott ki a tűzhelyről
az előbbi kettőhöz. Ekkor a szalmaszál meg-
szólalván így szólott: „Kedves barátim,
honnan kerültetek ti ide?” A parázs így
felelt: „Én, hála istennek, a tűzből sza-
badultam ki és ha ezt erőszakkal nem
hajtom végre, bizonyosan hamuvá égek.”
A bab pedig így szólt: „Én is szerencsés-
en ugrottam meg a veszedelem elől;
mert ha az a vén asszony engem is a
fazékba tesz, azóta már bizonyosan kásává
kotyvaszt mint a többi testvéremet.” „Azt
hiszitek rám különb sors várt volna?”
mondá a szalmaszál; „az a vén asszony
testvéreimet mind izzé porrá égette; egy-
szerre hatvan szálát nyalábolt föl és vége-

zett ki közülök az öreg nénémasszony.
Szerencsémre, az ujjai közül bujtam ki.” —
„De most mihez fogjunk?” kérdé a pa-
rázs. — „Én azt javaslom” — felelé a
bab. — „hogy, mivel oly szerencsésen
megszabadultunk a haláltól: mint aféle
jó pajtások maradjunk meg együtt s hogy
ujabb szerencsétlenség ne érjen bennün-
ket, vándoroljunk közösen valamely idegen
országba.”

Ezen tanács tetszett a más kettőnek,
s csakugyan utra keltek. Nemsokára egy
patakhöz értek, mivel nem volt rajta hid
vagy deszkaszál, nem tudták, mikép kel-
jenek át rajta? A szalmaszál azonnal
készen volt a jó tanácssal és így szólt:
„Majd én keresztbe fekszem a folyón, ti
meg úgy mehetek át rajtam, akár egy
hidon. A szalmaszál tehát egyik partról
a másikra feküdt, és a parázs, melynek
tüzes természete volt, egész hetykén lépe-
getett át az ujon épült hidon. De
a közepére ért s a vizet maga alatt zúgni
hallotta, megijedt! Megállt és nem mert
tovább menni. A szalmaszál azonban el-
kezdett égni, ketté törött és a vízbe esett;
a parázs utána csuszott, sistergett hogy
a vízbe ért és kiadta lelkét. De a bab-
szem, mely csupa vigyázatból a parton
maradt, nem állhatta meg, hogy ezen
furesa eset fölött ne nevéssen; még pe-
dig oly erővel nevetett, hogy egyszerre
csak megpukkadt llyformán ő is odave-
szett volna, ha egy szabólegény, ki épen
vándorlason volt, nem pihen a parton.
Mivel ennek jó szive volt, tűt és czérnát
vett elő és takarosan összevarrta a bab-
szemet. A babszem nagyon szépen meg-
köszönte szívességét; de mivel a szabó
fekete czérnát használt; ettől az időtől
kezdve a babszemen fekete varrás látszik.

GRIMM után magyarra fordította

L. KLÁRIKA, VISEGRADON.

A PÖRÖS ATYAFIAK.

AJDANÁBAN valamikor két kutya, egy kicsiny és egy nagy, együtt indult utazásra. Szépecskén ballagtak egymás mellett, midőn a kisebbik hirtelen felkiált: „Ni nyúl! ni nyúl!” Rögtön üldözni kezdtek mindketten, de a nagyobbiknak hosszabb lába lévén, természetesen ez fogta meg a nyulat, és már jóízűen falatozni készült, midőn a kisebbik is odaért, s lihegve szól: „megállj! enyim a nyúl!”

„Oh'persze! Tied! Én fogtam meg!” felelt a másik haragosan.

„Igen, de én láttam meg először, én mutattam meg: te bizonyosan rá nem akadtál volna,” szólta a kisebbik s igyekezett hozzáférni a zsákmányhoz.

„Ne nyúlj hozzá!” szólta a nagyobbik, fogait viessorgatva. „Hanem én nem akarom a te károdát; vigyük a pört a király elé, hadd ítéljen.”

Elindultak tehát, hogy felkeressék az oroszlánt, az állatok királyát és csakhamar meg is találták. A király egy sűrű erdőben lakott, összehívta hű alattvalóit s a két kutya panasza folytán törvényszéket nevezett ki a pör eldöntésére. A főbíró és elnök ősi szokás szerint a tudós bagoly volt, bírák pedig a tigris, ló, ökör, szamár, medve, bárány, farkas, disznó, majom, róka, macska és varju. Miután a törvényszék összeült, előhívták a panaszos kutyaikat és kihallgatták.

Először a nagyobbik kutya szólta ilyformán: „Együtt ballagtunk csendeskén, midőn utitársam megpillantott egy nyulat; utána szaladtunk és én fogtam el; azért magaménak tartom.”

Ezután a kis kutya szólta: „Hallgassanak reám, kegyelmes bírák; mi együtt mentünk, midőn én megpillantottam egy nyulat s figyelmeztettem reá társamat; utána eredtünk mindketten, de mivel ő jobban tud szaladni, ő fogta el a nyulat s meg akarta enni; de én magamnak követelem a nyulat, mert én láttam megelőzőre.”

„Ez nagyon bonyolódott kérdés,” szólta a tudós bagoly, megigazítva hosszú parókáját.

„Valóban az uraim,” felelt a disznó; „ez komoly és hosszú megfontolást igényel.” S ezzel a kövér disznó végig feküdt a földön, kétségkívül azért, hogy komolyan megfontolja a tárgyat.

„Én úgy látom, hogy ez igen ocsmány pör,” szólta a farkas, ki bosszus volt a kutyaakra, mert ezek nagyobb tiszteletben részesültek, mint ő. „Nagyon örülök, hogy nem vagyok semmiféle összeköttetésben ilyen haszontalan népséggel, bár távolról rokonaim is.”

„Uraim!” szólta a majom, ki nagyra volt saját bölcsességével, „engedjék meg,

hogyan
illik
közt
most
egy
igaz
nem
nak,
szem
goru

hogy én is hozzászóljak a dologhoz. Nem illik ilyen tudós birákhöz, hogy egymás közt veszekedjenek. Ne gondoljunk tehát most arra, hogy vannak köztünk a kik egymást nem szenvedhetik; igyekezzünk igazságos ítéletet hozni. Megvallom, én nem vagyok nagy barátja a kutyák fájának, de azért igazságos leszek. Azt hiszem, mind a két kutya bűnös és szigoru büntetést érdemel.

„Mit okoskodjunk sokat?“ szólt a tigris. „Kétségtelen, hogy mind a két kutya bűnös. Vivjanak tehát párbajt egymással, míg csak mozogni bírnak. Majd elvesztik aztán a kedvöket efféle pöröködéstől.“ E szavak után a tigris megvető tekintetet vetettbirótársaira.

„Tigris ur, ön, ugy látszik, kimondja az ítéletet is, pedig ez az én jogom“ szólt gunyosan a bagoly. „Talán kedve

volna helyettem elfoglalni az elnöki széket?"

„Oh jaj!” kiáltoztak a többi bírák s maga a király is nagyot morgott közbe.

Miután egyik panaszló fél sem tudott tanukra hivatkozni, a bíróság megakadt s nem tudta, mit tegyen. Végre a varju azt indítványozta, hogy a bírák vonuljanak vissza s tanácskozzanak kissé az ügy felett. Erre rá is állottak s elkezdtek maguk közt okoskodni.

„Én részemről meg nem foghatom, mire való a kutya a világon”, szólta a macska dühösen.

„Ezt csak azért mondod, mert gyűlölitek egymást”, felelt a varjú.

„Bármit határozzunk, csak el ne hármarkodjuk a dolgot”, szólta a bárány szeliden. „Én mindig azt tartom, hogy a bírónak kegyelmesnek kell lenni.”

„Az ám, te tejszopó!” kiáltott a farkas. „Én pedig azt mondom, hogy mindenekelőtt igazságosnak kell lenni.”

„Bár te is mindig az volnál!” sohajtott a bárány.

„Oh te haszontalan teremtés, hiszen te csak arra való vagy, hogy megegyenek”, ordított a farkas.

„Ne sértegessétek egymást”, szólta a ló méltatlankodva.

„Te pedig ne avatkozzál bele”, szólta a farkas mérgesen.

„Uraim! uraim! tanácskozzunk kissé higgadtan”, inté a majom a veszekedőket.

Mialatt az érdeemes bírák így veszekedtek, a számár szörnyen megunt a dolgot s oly nagyot ásított, hogy a szép csendesen elszunyadt disznó is fölébredt és félálmosan kérde: „No's uraim, hát mit határoztak? Bűnös vagy nem bűnös?”

„Ez épen a kérdés, melyet nem tudunk eldönteni” felelt a varjú. „Talán

mégis jó volna, ha szembe állítanók a peres nyulat a panaszló felekkel?”

Az indítvány elfogadtatott, a törvényszék ismét nyílt ülést tartott, előhozatta a nyulat s ismét maga elé idézte a kutyákat.

„Állj ide”, szólta az elnök, a tudós bagoly a nagyobbik kutyához; „megesküszöl, hogy ez ugyanazon nyúl, melyet te elfogtál?”

A kutya nagy zavarba jött. Ez a nyúl persze nagyon hasonlított ahhoz, melyet ő elfogott, de hát a nyulak mind nagyon hasonlóak s a bírónak szemébe megesküdni, hogy ez épen az a nyúl, bajos volt. A kutya tehát szomoruan felelt: „Nem merek megesküdni.”

„Igen jól van”, szólta a bagoly; aztán a kisebbik kutyától kérde: „Meggészöl, hogy ez ugyanazon nyúl, melyet futtában megpillantottál?”

A kis kutya is szomoruan azt felelte, hogy „nem.” A hallgatók nagyot nevettek ily bolond kérdés fölött, de a bírák komolyak maradtak, s még egyszer visszavonultak, hogy tanácskozzanak. Midőn visszatértek, kimondták, hogy mind a két kutya bűnös, de miután ez volt első vétkük, a törvényszék kegyelmes akar lenni s megelégszik azon büntetéssel, hogy egyik kutya sem kapja meg a nyulat.

A bírák mind nagyon meg voltak elégedve magukkal e bölcs ítéletük fölött s maguk ették meg a pörös nyulat. A két kutya pedig szomoruan elballagott s megfogadta egymásnak, hogy jövőre, ha még egyszer valami vita lesz közöttük, inkább szépen, békésen kiegyeznek egymással, mintsem pört indítsanak miatta.

A KAKUK-ÓRA.

(Folytatás.)

ABOLTBA érve, Oszkár még jobban bámult a sok szép tárgyakon. Egész óragyűjtemény és sok mindenféle más ritkaság volt ott, úgy hogy egész napra lett volna mit nézegetni. Voltak olyan óraművek, melyek pontosan megjelölték a gazdák számára minden mezei munka idejét: mikor kell szántani, vetni, aratni stb. Egyik órán két piciny ember alak volt, szorgalmasan csépelve a gabnát, mely arany száalcskákból volt készítve, másik az időjárást jövendölte, megint másokból madarak ugrottak elő és énekeltek; de leginkább tetszett Oszkárnak egy óra, melyből egy kis emberke ugrott elő és tánczolt, valahányszor az óra ütött.

Gergely bácsi végre elintézte dolgait a boltossal s Oszkárhoz fordult: „No fiam, menjünk.“

Oszkár szeretett volna még maradni és mulatni a sok szép ritkaságon, de követnie kellett nyájas pártfogóját. Erősen gyalogoltak egész estig, egy kis parasztházban megháltak s másnap egy szép erdőbe érkeztek, hol Gergely bácsi azt mondta, hogy „otthon vagyunk.“

„De hiszen nem látok házat,“ szolt Oszkár.

„Mindjárt meglátod.“

Néhány percz múlva eljutottak egy szép, nagy fáktól beárnyalt helyre, melyen egy szélmalomhoz hasonló magas fabódé állott; csak hogy nem

voltak szárnyai, mint a szélmalomnak, de még ajtó és lépcső sem volt látható.

„Ez az én házam,“ szolt Gergely bácsi.

„De furesa!“ szolt Oszkár. „És hogy lehet bejutni?“

Gergely bácsi félrenyomott egy pár sűrű bokrot s ezek alatt egy titkos kis ajtót nyitott fel, melyet, miután mindketten beléptek, ismét becsukott. Sötétben maradtak. De Gergely bácsi mindjárt gyertyát gyújtott s keskeny meredek lépcsőn felmásztak egy elég tágas szobába. Itt Gergely bácsi mindjárt adott jó vacsorát Oszkárnak, ki aztán puha bőrökből készített ágyra feküdt és jóízűen elaludt.

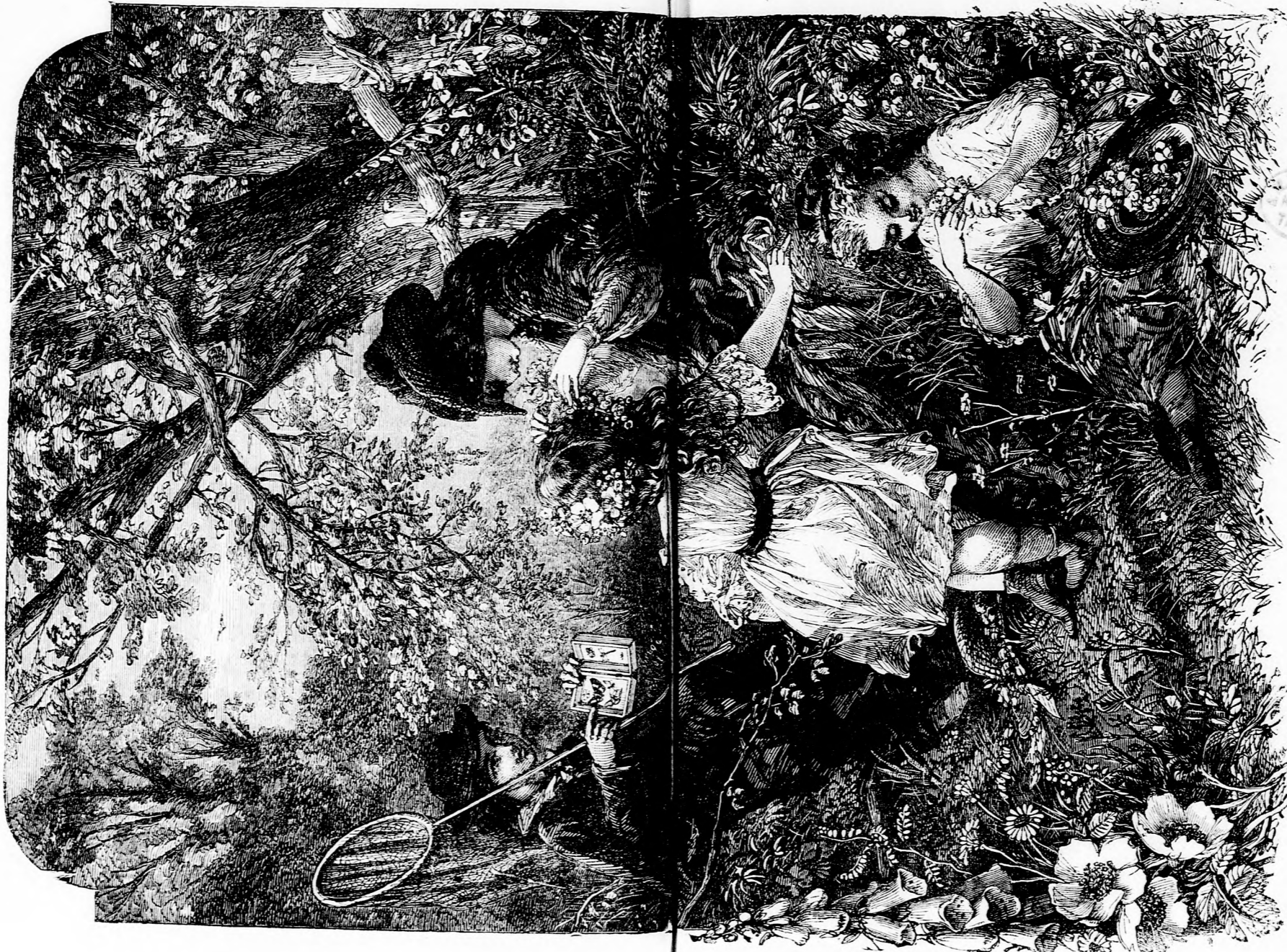
Másnap reggel, midőn Oszkár felébredt és körülnézett, még jobban elbámult, mint az óras boltjában; Gergely bácsinak még csodálatosabb ritkaságai voltak s gyönyörködve nézgette Oszkár, úgy hogy alig jutott eszébe reggelizni, mikor Gergely bácsi tojást és gyümölcsöt rakott eléje. — Volt ott sokféle óra, szebbek mint a városi boltosnál, s különösen volt egy, melyből minden óraütésnél azon madár ugrott elő, mely a nap ezen szakában énekelni szokott; reggel a pitypalaty, este a fülemile, éjjél után kakas stb. s mind oly hiven volt utánozva, és úgy szolt, hogy alig lehetett megkülönböztetni az élő madaraktól. De még jobban tetszett neki egy orgona nagyságu óra, mely különféle dalokat játszott s melyben egy kakuk lakott; ez a kakuk pedig minduntalan előugrott és azt kiáltozta „kukuk! kukuk!“ mikor

aztán Oszkár nagyon jól mulatott s az órát elnevezte Gergely bácsi kakuk órájának. Volt még sok másféle is, úgy hogy Oszkár alig tudta mind végig nézni.

„No's fiam, hát tetszik neked ez a lakás? szeretnél itt maradni?“ kérdé Gergely bácsi.

„Oh igen!“ felelt Oszkár.
„De nem fog ide becsukni, ugy-e nem?“

„Nem ; adok neked kulcsot és aztán járhatsz ki és be tetszésed szerint. De meg ne mondd senkinek, hol van a lakásod, — mertkülönben Kuni g u n d a grófné rád akadna s megölne. Nekem messze tája-

kon van dolgom, de ha itt akarsz maradni, visszajövök és meglátogatlak hat hónap múlva.

Reggeli után Gergely bácsi megmutogató Oszkárnak a csodálatos ritkaságok minden egyes darabját és megmagyarázta mindennek célját.

Az órákon, zenélő műveken kívül voltak ott más, komolyabb célú tárgyak is, melyek megmagyarázták a természeti tünetényeket, a föld minőségét, a csillagokat, a mikróról Oszkár még soha sem hallott semmit. De leginkább örült, mikor hallotta, hogy egy

TAVASZI KÉP. (lásd 146. l.)

egy nagy könyvtár is rendelkezésére lesz, mert Oszkár nagyon szeretett olvasni és tanulni. Élénken kérdezte, tehát hol vannak a könyvek?

Gergely bácsi egy nagy ládát nyitott fel, melyben sok száz, fából faragott apró betű volt.

„Itt van egy sereg betű, elég a világ meghódítására,“ szolt Gergely bácsi: „ezzel a pálczával pedig kormányozhatod. Ha valamiről olvasni akarsz, nyisd fel e ládát, üss a betűkre és mondd: mutassátok nekem p. o. Dsingisz-Khán, Robinson történetét, vagy a mit olvasni akarsz. A betűk rögtön megmozdulnak és sorba állva, mondatokat fognak képezni, és a mint egy mondatot elolvastál, a betűk ismét széthullnak és új mondatot képeznek.“

Oszkár mindezen nagyon bámult és örült, mert tudta, hogy az ő nevelése nagyon el volt hanyagolva és sokat kell tanulnia; most hát ezt meg fogja tehetni.

Gergely bácsi különösen arra intette, hogy ne eressen senkit a malomba és igyekezzék lehetőleg rejtve maradni. Eleséget hetenként egyszer hozhat magának egy jó messze az erdő szélén levő parasztházból, mely már nem tartozott Kunigunda grófné hatalma alá; ha pedig a paraszt gazda valamit kérdezne, csak annyit mondjon, hogy Gergely bácsi küldte; és hogy mindig kapjon mindent, a mire szüksége lesz, Gergely bácsi egy erzenyben pénzt is adott neki.

„És most Isten veled, kedves fiam,“ szolt végül Gergely bácsi; „nekem már el kell utaznom.“

„De én is szeretnék ám utazni,“ szolt Oszkár.

„Várj, míg felnősz és szembeállhatsz ellenségeiddel,“ felelt Gergely bácsi. „Rövid idő múlva el fognak ők téged feledni, akkor majd mozoghatunk.“

(Folytatása következik.)

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

„**K**i korán kel
Aranyat lel“, —
De mi haszna, ha leled
A zsebedbe beteszted
És óh! — lyukas a zsebed.
Azaz, ha lelt kincsedet
Mint kell, meg nem becsülöd.

*

Bolond a ki eső elül
Vizbe ugrással menekül.

*

Hátralépni s haladni előre:
Illik csupán a kötélverőre.

*

A faluban ha nem látsz is
Kukorékoló kakast —
Azért bizony a szép hajnal
Pajtás, mégis megbasad.

NAGY-APA SZÉKÉBEN.

(Képpel a czimlapon.)

ÖREG APÁM öreg széke —
 Abba ülök, babám, én be.
 Van hely bőven, több is férne
 Bele nagyapám székébe.

Csitt! — egy, kettő, három, meg négy!
 No most, baba, figyelmes légy.
 Lábamnál szépen helyet végy
 S mint hal a varsában, ugy tégy.

Beh csak pompás ez a sarok!
 „K i s L a p o m b ó l” olvasgatok —
 Te meg baba, s Matyi szolgálom
 Most mind ide hallgassatok.

HYÄNÁK ÉS SAKÁLOK.

(Képpel a 156. l.)

E RAJZ elvisz minket napkelet vidé-
 keire. Mutatja ezt a háttérben lát-
 ható sötét cyprus-fa, az arab kúppal
 fődött épület a kerek toronnyal, mely
 mellett karcsu pálmák nyálnak a ma-
 gasba.

Hogy keleten vagyunk, mutatja az
 előtér is, melyen egy holt szamár fek-
 szik és nincs a ki eltakarításáról gon-
 doskodnék, mert az ilyesmivel a kelet
 országaiban nem igen törődnek. Az égalj
 forró volta okozza, hogy a holt állat
 maradványai büzt terjesztenek, mely büz
 azonban a sakálok orrában illat, mert ez
 állatok egész falkával jelennek meg, hogy
 korgó gyomrukat szamárhússal meg-
 tömjék.

De alig hogy hozzáfogtak a rút lak-
 mározáshoz, tompa mozgással három csikos
 hyána rehan a holt szamárra. Mérgesen

vicsoritják fogukat és sertés sőrénység föl-
 felé merevedik: e jelekből megértik a
 gyöngébb sakálok, hogy az erősebb ellen-
 félnek kénytelenek átengedni a zsákmányt.
 Csakhamar nem fog több megmaradni a
 szegény szamárból mint annak csontváza,
 melyet a torkos állatok, nagy bánatokra,
 föl nem falhatnak.

KIS KUTYA NAGY BAJA.

ESZTIKE. **K**UTYÚ ne,
 Bibi kutyám, jer ide.
 Futkározunk, meglapdázunk
 A mezőn kapósdit játszunk.

Kaf, kaf, kaf!
 Így van jól,
 Bibi kutya így csahol.

MARIKA. Kutyú ne,
 Ide kutyka, ízibe
 A tálamban kis tejecke
 Szólj hát, Bibi kutyám, kell-e?

Kaf, kaf, kaf!
 Így van jól,
 Bibi kutya így csahol.

ESZTIKE. Uczú Bibi, jöszte velem . . .
 MARIKA. Nesze Bibi, édes tejem . . .
 ESZTIKE. Bibi, Bibi!
 MARIKA. Kutyka, ne,
 ESZTIKE. Jere már no!
 MARIKA. Ne, ne, ne!

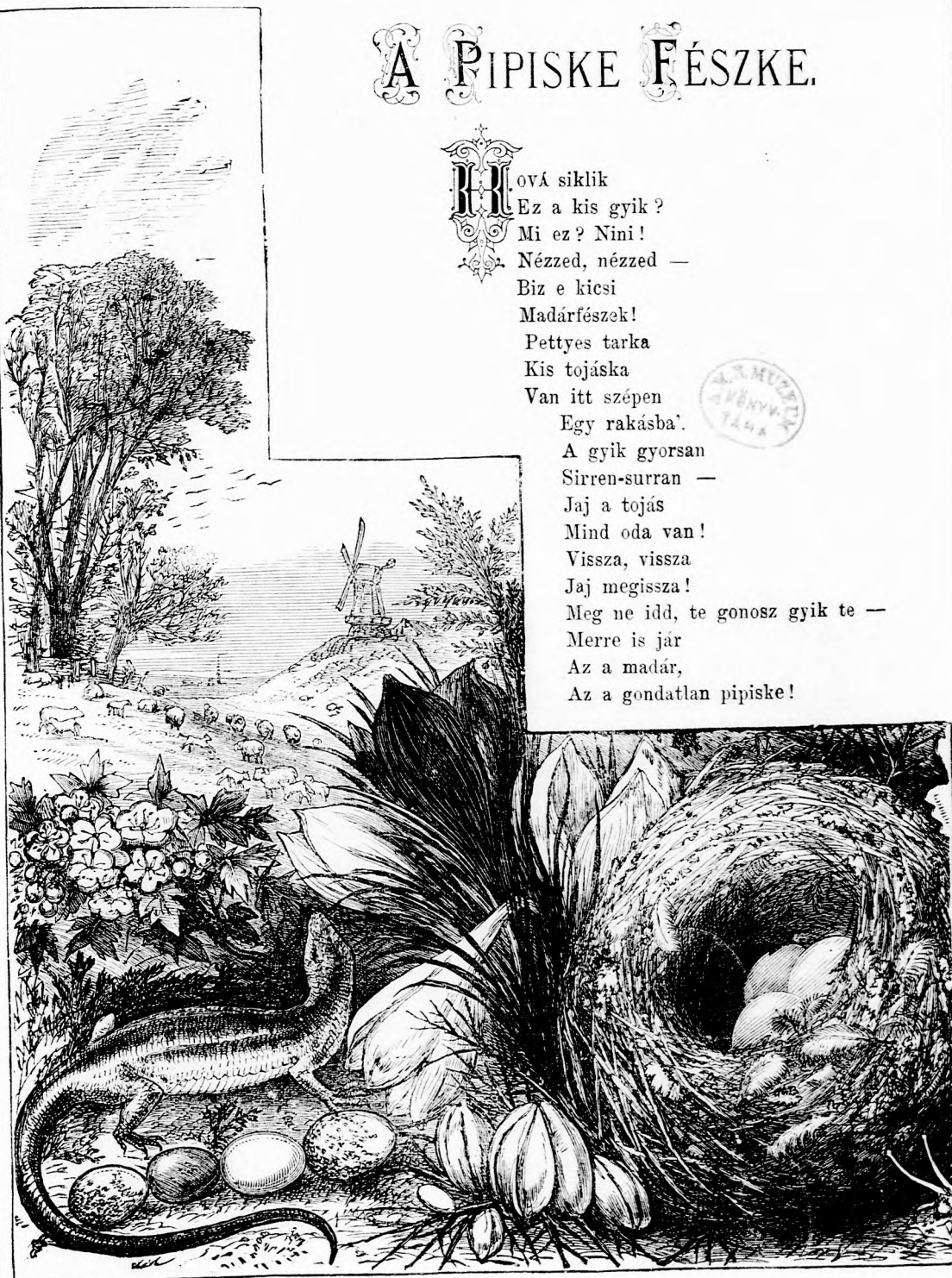
Kaf, kaf, kaf!
 Ez nincs jól!
 Szegény Bibi így csahol.
 Szegény kutya, azt se tudja
 Kedvére kinek tegyen.
 Esztikétől Marikához
 Ide, meg oda megyen.
 Jobbra forog, balra forog
 Haragosan kaffan, morog.

HIEŃÁK ÉS SAKÁLOK. (lásd 155. 1.)

A PIPISKE FÉSZKE.

M. ová siklik
 Ez a kis gyík?
 Mi ez? Nini!
 Nézzed, nézzed —
 Biz e kicsi
 Madárfészkek!
 Pettyes tarka
 Kis tojáska
 Van itt szépen
 Egy rakásba!
 A gyík gyorsan
 Sirren-surrán —
 Jaj a tojás
 Mind oda van!
 Vissza, vissza
 Jaj megissza!
 Meg ne idd, te gonosz gyík te —
 Merre is jár
 Az a madár,
 Az a gondatlan pipiske!

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

II. — Laczi kalandja a puszta szigeten.

(Folytatás.)

VÉGRE úgy határoztuk, hogy reggel nagyon korán felkelünk, ki lopózunk a mosókamrába, s elviszünk egy teknőt a tó partjára és ott a bokrok közé rejtjük, úgy hogy senki sem fogja megláthatni. Gyuri parancsolt mindent, mert ő volt Robinson, én pedig hű szolgája, Péntek.

Egy reggel tehát még meg sem virradt, mikor Gyuri ágyamhoz jött és felköltött e szavakkal: „Kelj föl, Péntek, kelj föl, rest szolga.“ Én felugrottam, hamar felöltöztem s aztán észrevétlenül kilopóztunk a mosókamrába.

A mosókamrába érve, kikerestük a teknők közül azt, mely legalkalmasabbnak látszott arra, hogy csónak helyett szolgálhat; ezt aztán elvittük a tó partjára s a bokrok közé rejtettük.

„Most még szükségünk van a vén cziczára, meg a papagályra, aztán egy kis apró szőlőt meg kenyeret is viszünk magunkkal,“ szolt hozzám Gyuri. „Meg egy-két nagy kendőt vagy lepedőt is viszünk.“

„Nem volna jó, ha elébb itthon reggeliznénk?“ szoltam én. „Én éhes vagyok és ha egyszer a szigeten vagyunk, nem igen jövünk idejekorán vissza.“

„Nem bánom, várjuk be a reggelit,“ felelt Gyuri.

Reggeli után Gyuri meghagyta nekem, hogy fogjam meg a macskát és hozzam el a papagályt is, azután pedig kérjek a szakácsnétól apró szőlőt és kenyeret, míg ő maga keres nagy kendőket.

A papagály Katinkáé, nővéremé volt, aki ajándékba kapta és nagyon szerette; tudtam, hogy nem lesz jó elkérni Katinkától a papagályt arra, hogy Robinsont játszunk vele, ezért tehát belopóztam a szobába s mialatt nővérem a másik szobában öltözött, kalitkástól elvittem a papagályt; a szakácsnétól sem mertem kenyeret meg apró szőlőt kérni, hanem e helyett az ebédlőben zsebrendugtam néhány pogácsát, s aztán szaladtam a tóhoz. Gyuri már ott állott egy pár tarka nagy kendővel és hóna alatt az öreg cziczával, mely szörnyen nyávogott, karmolt és igyekezett megszabadulni. Miután minden megvolt, a mit Gyuri szükségesnek mondott, hogy Robinsont játszhassunk, beszállottunk csónakunkba. De nagyon kellett vigyáznunk, mert a teknő szörnyen himbálózott s mindig féltünk hogy felfordul; végre elhelyezkedtünk benne, egyensúlyba hoztuk s ekkor igazán úgy siklott a vizen, mint egy csónak.

„Milyen furcsa lehetett az,“ szolt közbe nevetve Ilonka.

„Furcsa bizony, kivált mikor evezni kezdtünk. Gyuri egy hosszú póznával toltta előre a teknőt, mely mindig felfordulással fenyegetett, hol az egyik oldalra, hol a másikra; —

aztán nyugod ugrani tol félt kodott jutottu ki elő marad neki s kal h már s a mac gonos zembő ijedte s utá felbill volna nem „ nevet N jom, megte elmer nem „ tént? „ baja, mi a tottu és s olyan hogy Ilonk jól m

aztán a macska sehogysem akart nyugodtan maradni, mindig ki akart ugrani, a papagály pedig a macskától félt, sikoltozott és szárnyaival csapkodott, úgy hogy nagy félelmek közt jutottunk a szigethez. Gyuri szólott ki először s azt mondta, hogy csak maradjak csendesen és adogassak ki neki szépen mindent, a mit magunkkal hoztunk: a kendőket apapagályt már szárazra tettük szépen, s épen a macskát nyújtottam neki, mikor a gonosz állat hirtelen kiugrott a kezemből, egyenesen a vízbe. Én megijedtem, hogy megful a szegény cicca s utána kaptam, de ekkor a teknő felbillent s magam is a vízbe estem volna, ha Gyuri meg nem fog és ki nem vonszol a szárazra.

„Majd beleestél,“ szól Gyuri nevetve. „De most már semmi baj.“

Nekem csakugyan nem esett bajom, de csónakunk, a mint felbillent megtelt vízzel és mielőtt észrevettük, elmerült a tó fenekére, úgy, hogy nem is láthattuk többé.

„De hát a macskával mi történt?“ szól közbe Károlyka.

„A macskának nem történt semmi baja, uszkált és kapkodott a vízben, mi aztán a hosszú póznát odanyújtottuk hozzá, a macska rákapaszkodott és szerencsésen szárazra jutott, de olyan siralmasan csorgott a víztől, hogy rá sem lehetett ismerni.“

„És ti nem ijedtetek meg?“ kérdé Ilonka.

„Gyuri azt mondta, hogy minden jól megy, így kellett történnie, mert

most már igazán hajótörést szenvedtünk és egy puszta szigetre jutottunk, melyen senki sem lakik. Mikor pedig kérdeztem, hogyan fogunk megint haza jutni? — azt felelte, hogy néhány nap múlva bizonyosan keresni fognak, hanem addig igyekeznünk kell elrendezkedni a szigeten, mert talán csak négy-öt nap múlva akadnak reánk.

„Öt nap múlva?“ szólam én. „De hát mit gondolsz, hogy fogunk megélni addig itt a szabad ég alatt, eleség nélkül?“

„Oh, megélünk,“ felelt Gyuri. „Lássuk csak, mit hoztunk. Itt van mindjárt a pogácsa, ezt elosztjuk öt részre, mindennap egy részt eszünk meg; aztán itt a papagály, és még a macska, — jó hogy meg nem fult. Azt hiszem, jobb lesz előbb a papagályt megenni, mert én olvastam, hogy a forró égövi országokban az emberek nagyon szeretik a papagályhusát, mi pedig most Robinsont játszunk, a ki szintén olyan szigeten volt.“

„Igen ám, de Katinka szörnyen fog haragudni, ha megeszszük az ő kedves papagályát,“ szólam én. „Aztán, — hogy sütjük meg?“

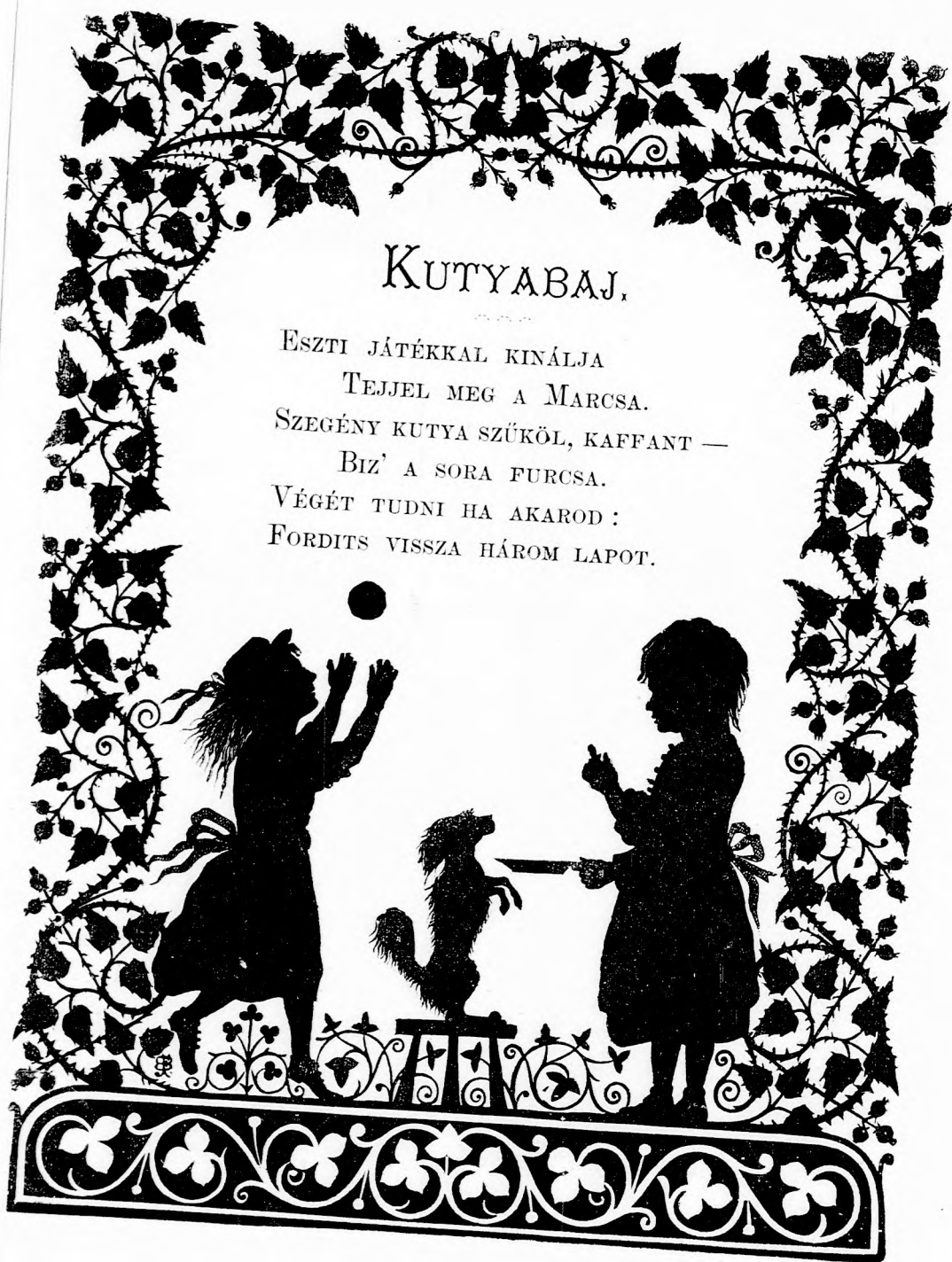
„Majd gyújtunk tüzet,“ felelt Gyuri.

„Gyújtunk tüzet? De mikép?“

(Vége következik.)

KUTYABAJ.

ESZTI JÁTÉKKAL KINÁLJA
 TEJJEL MEG A MARCSA.
 SZEGÉNY KUTYA SZÜKÖL, KAFFANT —
 BIZ' A SORA FURCSA.
 VÉGÉT TUDNI HA AKAROD:
 FORDITS VISSZA HÁROM LAPOT.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.